

אהרן אנויר: שירת ארץ העברים

חֲמוּץ־בְּגָדִים דֹּרֵךְ שְׁחֵר־יוֹם־מָחָר לְאַרְצֵי הַגְּדוּלָה וְהֶרְחָבָה.
מֵאַפְל־רַחֵם־דוֹר־וְדוֹר גַּת הוּא וּמִפְצִיעַ: טְבוּל־דְּמִדוּמֵי־דָמִים וְחִבּוּר־
חֲרָדוֹת־וְעֶצֶב.
מִמְעַרְת־אִמֶּשׁ חֲטָאָה וְנִכְאָה יִבְקַע, מִנְקֵר־ת־אֶת־מוֹלִים נִחְלָאָה וְנִעְפְּשָׁה
וּפְרוּשֵׁת־קוֹרִים, רוֹמֶשֶׁת רְמֶשׁ־תוֹעֵבָה לְמִינֵהוּ—וְנִגְהוּ לְפָנָיו טְהוֹר
וְנִצְרָף.
הִנֵּה כְּמוֹקֵד יִלְהֶט—וְצַנְתוֹ כְּפִתֵי־קֶרֶח.
וְהוּא מִחְרִישׁ כְּסֹלַע וְיַחַד כְּמִקּוֹר־נְשָׁרִים וְנִחְרָץ כְּגִזְרֵי אֲשֶׁר־אֵין־
לְהָשִׁיב.
בְּיָוִם הוּא וּבְיָנִיצָח. רֵךְ כְּעוֹלָל וְחָכֵם כְּקִדְמוֹנִים. וְתַמַּת יוֹנִים תִּמְתּוּ.

יָפָה וּבוֹטַח עוֹלָה שְׁחֵר־יוֹם־אָבִיב עַל אַרְצֵי הַגְּדוּלָה וְהֶרְחָבָה.
כְּמִשְׁבְּרֵי הַיָּם הַגְּדוּל רֹחֵץ כּוֹכְבוֹ וְחִלּוֹם הוּא נִבְטֵ אֶל לְשׁוֹנֵי־
בְּצֵרָה מִזֶּה וְאֶל לְשׁוֹנֵי־אֵילַת מִזֶּה, וְשָׁחַק אֶל חֲלֻקַּת יָם־הַמּוֹת
וְלִמְשֵׁי הַכִּנְרֵת יִשֶׁק, וּפְרַפֵּר עִם אֲדוֹת מִי הַפֶּרֶת וְכִרְפֵּר בְּקִצְפֵּי־
אֲשֵׁדוֹת, וְלִהְמִית נִהְרוֹת דְּמִשֶׁק יֶאֱזִין וְלִהְמִית יִרְדֵּן וְיִבּוֹק וְלִלְחַשׁ
עֵינֹת וְיִוְבְּלִים—וְדוּמִית הַמַּיִם בְּבִאֲרוֹת תִּשְׁאַבְהוּ שָׂאֵב.
עַל אַרְצֵי רַחֲבֵת־הַיַּדִּים פְּרוּשָׁה כְּנֶפֶת־הַשְּׁחַר וְעַל עֵתֶרֶת גּוֹנִיָּה. עַל
אֲדִמוּמִית עֶפְרַת־חֶמֶר וְכַתְמוּמִית הַחֲרָסִיד וְעַל צִהְבוּבִית חוֹלוֹת
וְשַׁחְמוּמִית הַטֵּיִן וְעַל יִבְשֵׁת עֲצָבוּבִית וְשַׁחֲוֹר רִקְבוּבִית וְעַל הַרְרֵי־
הַרֵי־סִיד מִבְּהִיקִים בְּאַפְרִיר וּקְלוּיִים בְּכַתֵּם וְתָרַג וְזָבַד וְעַל עֶרְבָה
מִישׁוֹרִית מֵאַבְכָּת אֶבֶק אֶפְרַת־אֲדָמָדָם וְלִבְנוּגִית אֶבֶק־דְּרָכִים קִמַּח
הַעוֹלָה בְּעֶקְבֵי־סוֹס וְרִכָּב בְּהֵר וְעַל הַשְּׁחֹר הַחֹרֵץ אֲשֶׁר לְמַלְחָה

ועל צחור-חול-מפרצים ואפל-צוקים-בישימון וזהורית עורקי מחצב
 בין גבנוני-ארץ עלפים, ועל תכלת-אגמים וירקר-נהר.
 ורוח-טרם-בקר תתנער לנשב, רוח-שמים רעננה וקלה. ברחבי
 מדבריות תשוטט הרוח ובטרשה תתהלך וערבות תרפב. בדגן
 תפכה ואושטה מלוא-פרדס. אל נחלי הבתות תרד ובנקיקים תחלחל
 ובאה קרב-חרש והרעישא גאון-יער. על אלון ואלה תפרט הרוח
 ועל בלוט והתרפקה על צפצפה ועם שינף ועוזרד השתעשע. בעפי
 תאנה וחרוב תתחבט ועגבה על רמון ותפוח וברושים וארו תרתית.
 תרגיו שיבת זית ולחכה פפות תמר ועם אקליפט תמתיק סוד
 והתגרתה בהרדוף-נחלים. עץ-ההדר עוגבה ומינים לה ההדס.
 ארנים כנוריה ודליות הגפן פסנתרים לה.

וצררה הרוח עמה הלם-רעם-פגזות-תוחים ונבחות מקלע וגעית
 פרות ברפתים וגניחת ריחים בטחינתן ואבחת חרמשים מונפים
 לקצר ונשיפת-להבות-רתכים באנה מכחילה ומחי משוטים חותרים
 בנהר ותקתוק מנועי משאבות ונעירת חמור בהתעטף יצרו ורדית
 פטישים על נחשת-קלחות-וסיר ובעבוע נרגילה בספוני-קמורי-
 בית-קהוה וצקון-לחש-נזיר ודשדוש רגלי איש צנומות וגלגניות
 בעבטין השדה המוצף ונקוש אזמלי סתתים ואנחת רצען שפופה
 בסגור-קיטון ומצהלות דרדקים בהשכם-אל-בית-ספר והכות-דלי-
 משתלשל-לדלות ודנדון-מצלה-בצואר-משכוכית ורנת-ענבלים-בקדש
 וצלצל-זוגי-גמלת וסלסול חלילי-רועים.

הנה-זה יעלה בקר האביב, בקר המחר, על הארץ הגדולה והיחומה
 ועל כל היושב בה בבית אבן ובבית חמר ובבית מלט ועל כל
 היושב בה באהל שער-עזים ובאהל שער-גמל ועל כל היושב בה
 במלונה ובסכת-קנים ובצריף-עץ ובצריף-פחים ועל כל יושב-
 מערה-ומרתף בה: המתח והאהל על סגון-שוקים ועל עיר-הנמל
 השוקקה ועל משכנות הנודים בשממת-תלאובות ועל ספת-הגזוז
 ותחנת הבנזין ועל מגדלי-צופים ומגדלי-מים ועל צריח-פנסיה
 ומנארת-מסגד ועל שדות-הבעל ושדות-השלחים ואפרי-הבור ועל
 קסרקטי החילים המשמימים ועל בתי-כלאים ובתי-מכס ובתי-
 מטבחים ועל מאורות זמה ומצעי נאפופים ועל מלון-האורחים
 השח ועל מעון המהגרים המך, ועל הריקות, ועל העשק. ועל
 צחיח-יגונים-ומרי.

מחר ארצי הגדול הנה-נה-בא.

הנה יעלה ובא, והוא נפלה מכל תמוליה, והוא רם ויפה מהם
 שבעתים—ושמש-גבורים שמשו. ואורו העז הנה יציף את ארצי
 רחבת הידים—למן הנהרות הגדולים ועד הים הגדול.

אני רואהו בא.
 בהוד-ארגמן-ותכול יבוא ובתפארת-ירק-מטע ובגאון בתי-קומה.
 כבד הוא בעשן-חרשת ושכור המון-החשמל בחוטיו וספינו מבתק
 בתולי-רגבים בעזו.

קולו קול המים בתעלות ובמאגרים ובצנורות וקול נפץ סלעים
 וגרגור ערבלי בטון ונסירת מטוסים בשמי-שמים וצפירת אניות
 עם-חוף ופעימת כבשני-אדירים ואנקת מכונות-קדוח וזמרת רבוא
 גול מכני ותקתוק מכונות-הפתיבה ברבוא משרדים וסאון מכונות-
 הדפוס ושאגת אחפרים ונחרת טרקטורים ושקשוק קטרים וקשקוש
 מגרסות החצץ. ברעם שירת-נער יבוא וברן שפת-עברים גרונית
 וחסובת-גיב.

אני רואהו בא.

ודממתו דממת הזרע הנקלט ודממת הנבט בנבטו ודממת שתילים
 בצמיחתם. דממת ארץ כי תתן יבולה ועץ כי יעשה פריו ואשה
 אחרי-לדת ואהובה אחר-דודים. ודממת-קטנות-יומיים פבושה ונמוכת
 רוח. הלא ככה דרך הגדולות אשר מעולם.

הגה-זה בא היום הגדול.

יום כור-מצרף ויום תנור-יוצרים. יום הסר-משוכה וכער-מחיצה
 וגרוף עיים וזקוף קומה, יום אהבה נצחת ואחנה לא-תופר. יום
 מזג-דמים ובלי-גזעים אשר לא ידעה ארצי כמוהו. יום ערים
 וכפרים ופרור וקרנה אין-מספר. יום-חמשים-מיליוני-אדם בארצי
 רחבת-הימים. יום אורה מאפק עד אפק.

הוא יום בלהה לחובקי אשפות ולנמלטים אל חגוי-תמולי-נכר.

יום מגור לעכבישים נחבאים אל קוריהם ופחד לחפרפרות.

יום-דין לצפיעי-נחש ומפח למפיחי-מדון וקלס למתקלסים.

יום איד הוא ואבדן לצבוע ולתן ולמק ולרמה, לכל אשר הפגר
 מאכלו ועל הנבלה חיתו.

הוא יום אלהים חדשים. יום תחית אי-אז ובריאת-יש-מתהו. הוא
 יום-הבנים השגיא.

יום גגה נגה ארצי על רקב עולם נשחת.

יום גאון-צהרי-אמה ואיתן-צהרי-קדם.

יום תכלת וארגמן. הוא יום עבר הגדול.

אני רואהו בא.

על ספו גהרתי ואשתחו.